

Но, уви! на другия день бѣше вече кжсно. Малкото момиче набѣдено въ кражба, се много разтѣжило. Тя си мислила, че ще бѣде изпѣдена, като единъ *крадецъ*... никой нѣма да я вѣрва, никой нѣма да я прибере. Прѣзъ сжщата нощъ, тя замаена, хвърлила се въ рѣката и се удавила. Сутринята я донесоха умрѣла.

Нещастното дѣте изповѣда сега всичко. Баща му и майка му не му се караха, защото Павелъ отъ мисль се разболѣ.

Много дни и нощи той лежеше на малкото си легло. Той имаше трѣска и въ блънуването си, постоянно виждаше блѣдното лице на младото момиче, което уби съ своята лъжа.

Но напоследѣкъ той уздравѣ. Малкия Павелъ уздравѣ отъ болѣстята, *уздраве и отъ лжсата*. Никого вече отъ този страшенъ день, неговитѣ уста не излѣгаха; но и никого той вече не се развесели...

Дѣца, когато нѣкой пжтъ искате да излѣжите, за да прикриете нѣкоя своя грѣшка, помислѣте си за приказката, която сега четете. Мислѣте, че една лъжа, може да докара такова голѣмо нещастие.

ДОШЕЛЪ, ВИДѢЛЪ И ИЗБѢГАЛЪ.

Единъ день Филипчо отишелъ да се поразходи на полето. Като вѣрвѣлъ изъ пжтя, чулъ че нѣщо шумоли изъ трѣнитѣ. Приближилъ се до тѣхъ и видѣлъ едно зайче.

„Какво ли е това животно? си казалъ Филипчо. Ако бѣде нѣкой звѣрь и се хвърли върху ми, какво ли ще правя тогасъ!?”